НЕСЪИЗМѢРИМИТѢ НѢЩА.

6-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 19 XI 1924 Г. – СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ – РУСЕ
ул. Сарафоолу № 21.

Несъизмѣримитѣ нѣща.

6-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 19.XI.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сарафоолу № 21.

Несъизмѣримитѣ хѣща.

Размишление.

Когато ще проучвате бесѣдитѣ, нѣма да цитирате нѣщата, но съ свой езикъ, вкратцѣ ще изнесете основнитѣ мисли. Цитирането не е изразяване на основнитѣ мисли.

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Основнитѣ мисли отъ първата лекция на третата година „високия идеалъ". Нашата цѣль е да има разнообразие въ работата ви, умътъ ви, да се привикне да работи, а не да копира. Всѣки отъ васъ може да извади отъ лекцията една основна мисъль и върху нея да съгради нѣщо. Отъ много цитати нѣма нужда. Като пишете нѣкое съчинение, тамъ може да доказвате, колкото искате, но на менъ нѣма нужда да ми цитирате, нѣма какво да ми доказвате. Азъ искамъ да зная, какво схваща всѣки отъ васъ подъ думитѣ „високъ идеалъ". Човѣкъ не може да има два идеала. Само единъ идеалъ може да има. И тъй, споредъ васъ, въ какво седи високиятъ идеалъ? (— Да любимъ Бога). Какъвъ трѣбва да бѫде иде-

алътъ на онзи, който се жени? Ами какъвъ трѣбва да бѫде идеалътъ на онзи, който става попъ? Ами на онзи, който става търговецъ, или на онзи, който става естественикъ, какъвъ трѣбва да бѫде идеалътъ? Всѣки човѣкъ трѣбва да има високъ идеалъ! Какво подразбирате подъ думата Богъ? Тази дума „Богъ" е толкозъ опрѣдѣлена, че почти нѣма смисълъ. Високиятъ идеалъ за живота е любовьта, понеже животътъ произтича отъ Любовьта. Кой е високиятъ идеалъ за свѣтлината? — Животътъ. Защо? Защото свѣтлината произтича отъ живота. Кой е високиятъ идеалъ за свободата? — Свѣтлината. Защо? Понеже свободата произтича отъ свѣтлината. Тъй щото, високиятъ идеалъ за свободата е свѣтлината; за свѣтлината — животътъ, а за живота — Любовьта. Вие не можете да кажете, че Богъ е високиятъ идеалъ за свѣтлината. Защо? Свободата не може да разбере Бога. Тя най-първо трѣбва да разбере свѣтлината. Свѣтлината после ще ви заведе до живота, а животътъ ше ви заведе до Бога. Последователность, иерархия трѣбва, не може изведнъжъ. Нѣкой може да каже: и азъ мога да ида еди-кѫдѣ си. Не, неможешъ да отидешъ кѫдѣто искашъ. Единъ авиаторъ може да се качи съ аеропланъ на осемь километра височина въ въздуха, но ти безъ аеропланъ можешъ

ли? Ще се помолишъ на авиатора, той ще те вземе съ своя аеропланъ и само така ще можешъ да се качишъ на височина осемь километра въ въздуха. Има азъ мисля, че мога да се кача на осемь километра височина. Да помислишъ за осемь километра и да се качишъ на осемь километра, това сж двѣ различни понятия. Това сж само разсжждения. Казвате: трѣбва да се вѣрва въ Бога. Богъ е и въ живота, и въ любовьта, и въ свѣтлината, и въ свободата навсѣкждѣ е Богъ.

Сега, за втория пжть разбрахте ли какъ ще стане работата? Нека всѣки си извади кратко, хубаво резюме. Прѣдставете си, че всѣки ученикъ би направилъ такова резюме. за прочитането на което би трѣбвало половинъ часъ. Значи, въ единъ часъ ще може да се прочетатъ темитѣ едва на двама души, а пъкъ смисъльтъ е въ съкращението, да се извади само ядката. Когато вие сте много гладни, че ви тупа сърцето, като отидете нѣкждѣ, за високъ идеалъ ли ще мислитѣ? Не, ще кажете „моля малко хлѣбъ!“ Нѣма да кажешъ: „Господине, ще ме послушате да ви разправя туй-онуй. Не, ще кажешъ: „хлѣбецъ! Високиятъ идеалъ въ този случай е хлѣбътъ. Той се намира само при голѣма нужда на човѣка. А кога иде разговорътъ? Най-напрѣдъ ти ще бждешъ съ ви-

сокъ идеалъ и слѣдъ като се понаядешъ, слѣдъ като си пийнешъ винце, тогазъ ще разправишъ кждѣ си ходилъ. Най-първо ще изкажешъ високиятъ идеалъ и той като влѣзе въ стомаха ти, ще се разширишъ, ще пратишъ навънъ своята свѣтлина и ще започнешъ да разказвашъ живота си — откждѣ идешъ и накждѣ отивашъ.

Природата не обича да се доизказва. Тя показва пжтя на човѣка, ржководи го, но не изказва своитѣ цѣли, своитѣ крайни заключения. Това е единъ Божественъ методъ. Така и всѣки човѣкъ, който е дошелъ въ свѣта, не трѣбва да доизказва всичко. Всѣкога човѣкъ трѣбва да изказва само основнитѣ нѣща.

Представете си, че имаме единъ кржгъ А, който прѣдставлява човѣшкиятъ животъ. Азъ уподобявамъ човѣшкиятъ животъ на разливаща се вода. Щомъ водата се разлива, този кржгъ прѣдставлява едно поле, което постепенно се разширява все повече и повече и отъ първоначалния кржгъ ще се образуватъ вторъ, трети, четвърти концентрични кржгове. Значи силата или материята, която дѣйствува въ живота е водна. Може да се образуватъ три кржга А, В и С. Тия кржгове показватъ разширението на водата, какво пространство е заела тя. Ако кржгътъ А озна-

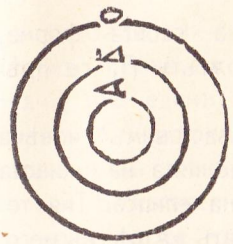

чава човѣшкия животъ, той ще се разшири ли по сѫщия начинъ? До извѣстно врѣме този кржгъ ще се разширява по сѫщия пѫть, както и водата. Онѣзи, които сѫ изучавали биология или развиването на човѣка въ неговото първоначално състояние, знаятъ, че той се развива кржгообразно само до извѣстна степень, но

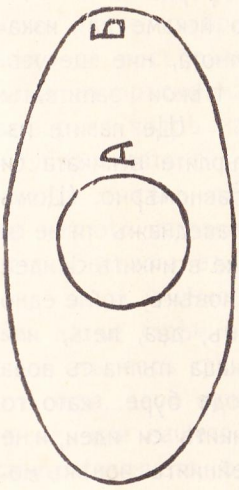

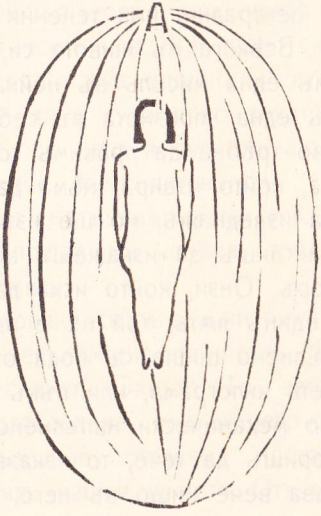

слѣдъ това този кржгъ изгубва своята форма, прѣвръща се въ елипса. Значи, кржгътъ A_1 се прѣвръща въ елипса B_1.

Сега, ние можемъ да си прѣдставимъ човѣка въ центъра на този кржгъ, а теченията на живота да го обвиватъ наоколо въ видъ на елипса. Тия течения го обикалятъ, но и проникватъ вжтрѣ въ него. Има течения въ човѣшкия организъмъ, които минавать прѣзъ центъра, но има течения, които минаватъ и по периферията. Или казано друго-яче: има течения централни, има течения и перефериални.

Всѣкога въ живота си, когато искаме да изкажемъ една мисъль въ нейната пълнота, ние ще усѣтимъ една празнота въ себе си. Нѣкои запитватъ: какво трѣбва да правимъ тогава? — Ще пазите извора, който извира, нѣма да изхвърляте всичката си вода изведнажъ, но ще изтичате равномѣрно. Щомъ ти мислишъ да изкажешъ всичко наведнажъ ти не си изворъ. Онзи, който иска да изкаже всичкитѣ си идеи на единъ пжть, той не е идеенъ човѣкъ, той е едно напълнено шише съ вода отъ единъ, два, петь, или десеть килограма, или пъкъ една каца пълна съ вода Едно механически напълнено съ вода буре. като го отворишъ да тече, то изказва всичкитѣ си идеи, и не остава вече нищо въ него. Безидейниятъ човѣкъ мо-